

imod en Prisansættelse, der tvinger Jordbrugerne til at aflevere deres egen Avl, som de har haardt Brug for i egen Bedrift, til en fikseret Pris, der kan forudses at komme til at ligge betydeligt under Prisen baade paa indført Korn og Oliekager efter Foderværdi.

I Normalaaret 1913 var Danmarks Overskudsindførsel af Brødkorn (Hvede og Rug) 421 000 Tons eller et Kvantum, der paa det allernærmeste dækker Befolkningens Brødforsyning. Det følger heraf, at Landets egen Avl af Hvede og Rug før Krigen for Hovedpartens Vedkommende fandt Anvendelse som Foderkorn, og det ligger da nær at tage det Spørgsmaal op til Overvejelse, om ikke der i det kommende Høstaar er Anledning til at søge tilbage til normale Forhold ogsaa i den Henseende, at Hvedeimporten fra Amerika bliver genoptaget i det Omfang, den forhaandenværende Tonnage, der Maaned for Maaned maa antages at blive forøget, maatte tillade.

Af Foderkorn udgjorde Overskudsindførselen i 1913 ca. 475 000 Tons og af Oliekager ca. 600 000 Tons ud over de her i Landet fremstillede Soyakager, Kokuskager m. m. Dette viser, at den danske Landbrugsproduktion som Helhed ikke er interesseret i høje Kornpriser fordi Korn og Foderstoffer indgaar som Raamateriale i den Produktion af dyriske Levnedsmidler, som er det danske Landbrugs Specialitet, og hvis snarlige Genoptagelse i nogenlunde normalt Omfang er en Livsbetingelse for Landbruget, fordi Landets naturlige Forhold og den stærke Udstykning af Landejendommene efter de foreliggende Erfaringer kun muliggør Konkurrence med Udlandet inden for denne Produktions Rammer.

En kunstig Fiksering af Priserne paa en Del af det hjemmeavlede Korn vil imidlertid ikke være i Stand til at nedbringe Priserne paa Korn og Foderstoffer, fordi disse Priser er afhængige af Forhold, som findes uden for Landets Grænser. En meget væsentlig Aarsag til de meget høje Priser paa Korn og Foderstoffer, der desværre maa forventes at være gældende i hvert Fald ved Begyndelsen af næste Høstaar (sandsynligvis 35—40 Øre for Majs og 50—55 Øre for højprocentige Oliekager), maa søges i de høje Fragtomkostninger, der paatvinges os af en almindelig Verdenssituation, som hverken den hjemlige Skibsfart eller Landbruget eller nogen anden Faktor her i Landet har Midler til at ændre. De høje Skibsfragter vil i og for sig virke som en meget stærk Hindring for Landbrugsproduktionens Genoptagelse i normalt Omfang, og de vil derfor paa samme Tid, som de giver Skibsfarten forøget Indtægt, foraarsage en meget betydelig Indskrænkning af Landbrugets Indtægter. Men knyttes hertil en Kornordning som den foreslaaede, der kræver Aflevering af Brødkornet til en væsentlig lavere Pris, end indført Foderkorn kan købes til, vil Landbruget blive ramt dobbelt.

I en Situation som den tilbagelagte, hvor alle Tilførsler udefra var bragt til Ophør, kan en Kornordning, der ikke tager noget som helst Hensyn til det virkelige Marked, gennemføres. Men i et Høstaar som det kommende, hvor forholdsvis rimelige Tilførsler tør forventes og ved alle til Raadighed staaende Midler bør tilstræbes, betyder Tvangsaflevering af Hvede og Rug til 26 Øre, Byg og Havre til 23 Øre, medens Foderkornets virkelige Pris er 35—50 Øre, at Landbruget særbeskattes for det Beløb, der er nødvendigt til Dækning af Prisniveauets Forhøjelse som Følge af Omkostninger, der kommer et andet Erhverv tilgode som en betydelig Merfortjeneste.

Det danske Landbrug, som efter Krigen lige saavel som før denne maa være forberedt paa at møde Verdensmarkedes Konkurrence, ønsker ikke at stille Krav om Nedsættelse af Øjeblikkets exorbitante Priser paa det indførte Raamateriale, og der vil næppe fra nogen Side blive rejst Invending imod, at Befolkningens Forbrug af Rug og eventuelt Hvede tilvejebringes af Hjemmeavlen ved simpel Ombytning med indført Foderkorn. Men lægges Fragtomkostningernes esidigt over paa Foderkornet, medens Brødkornet bliver Genstand for Tvangsaflevering til væsentlig lavere Priser, som eventuelt senere benyttes til Fastsættelse af et kunstigt Prisniveau for Landbrugets færdige Produkter, vil en saadan Fremgangsmaade ganske vist i Øjeblikket komme Statskassen til gode, men den vil samtidig virke som en død Haand paa hele Landbrugsproduktionen og for hele Landet udskyde den Genoptagelse af Eksporten, som den forhaandenværende Handelsbalance i saa høj Grad opfordrer til og som i Virkeligheden er stærkt paakrævet, hvis sunde økonomiske Forhold skal tilvejebringes.

Vi ønsker udtrykkeligt at fremhæve, at det her omhandlede Forhold ikke berører Forbrugsinteresser kontra Producentinteresser, idet vi indtil videre anser det for en Nødvendighed at nedsætte Forbrugsprisen paa Levnedsmidler for det hjemlige Konsum ved Hjælp af Særbeskatning af alle de Erhvervsvirksomheder, der paa særlig